

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 15Co/296/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1518200390
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 07. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Hajdínová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1518200390.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Hajdínovej a členov senátu JUDr. Evy Mészárosovej a JUDr. Silvie Walterovej, v právnej veci žalobcu: Intrum Slovakia s.r.o., Bratislava, Mýtna č. 48, IČO: 35 831 154, zastúpený JUDr. Jánom Šoltésom, advokátom, Bratislava, Mýtna č. 48, proti žalovanej: W. V. , narodená dňa XX.XX.XXXX, trvale bytom X., T. nám. č. XXXX/X, o zaplatenie sumy 1.822,23 € s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava V. zo dňa 4. októbra 2018, č.k. 50 Csp 14/2018-71, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok Okresného súdu Bratislava V. zo dňa 4. októbra 2018, č.k. 50 Csp 14/2018-71, vo výroku, ktorým žalobu vo zvyšnej časti zamietol, p o t v r d z u j e .
- II. Rozsudok Okresného súdu Bratislava V. zo dňa 4. októbra 2018, č.k. 50 Csp 14/2018-71, vo výroku, ktorým priznal žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 22 %, mení tak, že žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov konania v rozsahu 22 %.
- III. Žalovanej p r i z n á v a nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1.1. Okresný súd Bratislava V. rozsudkom zo dňa 4.10.2018, č.k. 50 Csp 14/2018-71, uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.109,06 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 1.109,06 € odo dňa 31.3.2015 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.); vo zvyšnej časti žalobu zamietol (výrok II.) a žalobcovi priznal náhradu trov konania v rozsahu 22 %. Svoje rozhodnutie odôvodnil právne ustanoveniami § 497, § 503 ods. 1, ods. 2, ods. 3 Obchodného zákonníka, § 52 ods. 1, ods. 2, § 54 ods. 1, ods. 2, § 517 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 1, ods. 2, § 2 písm. a/, b/ a d/, § 9 ods. 1, ods. 2 písm. a/ až y/, § 11 ods. 1 písm. a/, b/ zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy (ďalej len „zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch“), § 3 ods. 1 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka. Pokiaľ ide o vecné odôvodnenie rozhodnutia uviedol, že právny predchodca žalobcu sa žalobou doručenou súdu dňa 17.1.2018 domáhal, aby súd vydal platobný rozkaz a zaviazal žalovanú povinnosťou zaplatiť žalobcovi 1.822,23 € s príslušenstvom. Žalobu odôvodnil tým, že uzatvoril so žalovanou dňa 14.11.2013 zmluvu o pôžičke č. XXXXXXXX (ďalej len „Zmluva“), na základe ktorej poskytol žalovanej pôžičku vo výške 2.000,- €, ktorú mala splácať v pravidelných 60-tich mesačných splátkach v sume 62,38 € až do celkovej výšky 3.742,80 €. Do podania žaloby uhradila len sumu 890,94 €. Vzhľadom na to, že porušila svoju povinnosť splácať poskytnutú pôžičku v súlade so Zmluvou a všeobecnými podmienkami, žalobca dňa 27.1.2015 vyzval žalovanú k okamžitej úhrade všetkých splátok jednorazovo, ktoré však žalovaná neuhradila. Preto žalobca dňa 19.3.2015 úver zosplatil, o čom žalovanú informoval dňa 25.3.2015, dlh predstavoval

ku dňu podania žaloby sumu 1.822,23 € aj s úrokmi z omeškania. Súd vydal dňa 6.3.2018 platobný rozkaz, ktorý bol uznesením č.k. 50 Csp 14/2018-31 zo dňa 20.4.2018 zrušený z dôvodu jeho nedoručenia do vlastných rúk žalovanej. Dňa 17.5.2018 bol súdu doručený návrh na zmenu strany sporu, preto uznesením č.k. 50 Csp 14/2018-48 zo dňa 5.6.2018 pripustil zmenu na strane žalobcu tak, že namiesto doterajšieho žalobcu Všeobecná úverová banka, a.s., IČO: 31 320 155, so sídlom Mlynské Nivy 1, Bratislava, vstúpila do konania spoločnosť Intrum Slovakia s.r.o., Mýtna 48, 811 07 Bratislava, IČO: 35 831 154. Vykonaným dokazovaním súd zistil, že dňa 14.11.2013 uzavrel právny predchodca žalobcu a žalovaná zmluvu o pôžičke č. XXXXXXXXXXXX, ktorou sa žalobca zaviazal poskytnúť žalovanej úver vo výške 2.000,- € a žalovaná sa zaviazala poskytnutý úver vrátiť žalobcovi v mesačných splátkach vo výške 62,38 € aj s poistením, v počte splátok 60. Ročná úroková sadzba bola dohodnutá vo výške 32 %, ročná percentuálna miera nákladov (RPMN) predstavovala 32 % a priemerná hodnota RPMN 20,83 %. Celkové náklady spotrebiteľa boli vo výške 1.742,80 €, keďže celková suma pôžičky predstavovala 3.742,80 €. Termín konečnej splatnosti bol dohodnutý 11/2018. Súčasťou zmluvného vzťahu boli aj Všeobecné obchodné podmienky. Listom zo dňa 27.1.2015 žalobca vyzval žalovanú k okamžitej úhrade všetkých splátok jednorazovo, pričom celkovú istinu vymedzil sumou 205,86 €. Predmetnú zásielku žalovaná neprevzala. Listom zo dňa 25.3.2015 žalobca oznámil žalovanej vyhlásenie okamžitej splatnosti úveru. Z prehľadu splátok a úhrad súd zistil, že žalovaná uhradila celkovo sumu 890,94 €, poslednú splátku uhradila dňa 29.2.2016, k zosplateniu úveru došlo z dôvodu platobnej nedisciplíny žalovanej dňa 19.3.2015.

1.2. Súd v odôvodnení uviedol, že vyhovel žalobe v časti istiny 1.109,06 €, keď vykonaným dokazovaním mal preukázanú jej dôvodnosť. Po zhodnotení zisteného skutkového stavu mal za to, že strany sporu, resp. právny predchodca žalobcu, a žalovaná uzavreli dňa 19.11.2013 (zrejmy omyl v písaní, keďže zo spisu vyplýva, že zmluva bola uzatvorená dňa 14.11.2013; č.l. 11 spisu) zmluvu o pôžičke, pričom z právneho hľadiska ide o spotrebiteľský úver, poskytnutý podľa zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Na základe uvedeného súd skúmal zmluvu o pôžičke, či obsahuje všetky zákonom stanovené náležitosti v zmysle citovaného zákona a zistil, že absentujú náležitosti uvedené v § 9 ods. 2 zákona, a to opis tovaru alebo služby, na ktoré sa zmluva o spotrebiteľskom úvere vzťahuje, termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, ako aj, že je nesprávne uvedená RPMN, na základe čoho, v zmysle ustanovenia § 11 ods. 1 písm. a/, b/ zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, sa poskytnutý úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Ak aj v predmetnej zmluve o spotrebiteľskom úvere je dohodnuté, že tovar - nešpecifikovaný, kúpna cena neuvedená, účel poskytnutej pôžičky - neuvedený, celková suma pôžičky 3.742,80 €, schválená suma pôžičky 2.000 €, celkové náklady spotrebiteľa 1.742,80 €, počet splátok 60, splátka 62,38 € s poistením, ročná úroková sadzba 32 %, priemerná hodnota RPMN 20,83 %, RPMN 32 %, pôžička (finančné plnenie) 2.000 €, termín konečnej splatnosti 11/2018, považuje sa poskytnutý úver za bezúročný a bez poplatkov z dôvodu absencie riadneho a zrozumiteľného údaju o opise tovaru, prípadne určenia, že ide o bezúčelový spotrebný úver, konkrétneho termínu konečnej splatnosti, termínu splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, ako aj nesprávne uvedenej RPMN v neprospech spotrebiteľa. Súd prvej inštancie dôvodil, že zo zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch pritom vyplýva, že tovar, na financovanie kúpy ktorého bol poskytnutý úver, má byť identifikovaný tak, aby nebol zameniteľný s iným tovarom rovnakého druhu. Opis tovaru uvedený v zmluve absentuje a nie je uvedené ani to, či sa jedná o bezúčelový spotrebný úver - pôžičku, túto požiadavku nezameniteľnosti jeho označenia v žiadnom prípade nespĺňa a preto je potrebné poskytnutý úver považovať za bezúročný a bez poplatkov. Rovnako tak uvedenie konečnej splatnosti len údajom 11/2018 nie je možné považovať za označenie termínu konečnej splatnosti tak, aby bol zrejmý konkrétny deň splatnosti úveru. Určenie termínu konečnej splatnosti len mesiacom a rokom bez uvedenia konkrétneho dátumu je dojednanie, ktoré je pre bežného spotrebiteľa nezrozumiteľné, neurčité a zavádzajúce, nespĺňajúce zákonnú požiadavku § 9 ods. 2 písm. f/ a k/ zákona o spotrebiteľských úveroch na presné a jednoznačné určenie konečného termínu splatnosti spotrebiteľského úveru a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov spotrebiteľského úveru. Rovnako tak zmätočne, podľa súdu prvej inštancie, pôsobila RPMN, ktorá bola totožná s ročnou úrokovou sadzbou. Vzhľadom na tieto skutočnosti dospel súd prvej inštancie k záveru, že predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje jednoznačne stanovený opis tovaru, konečný termín splatnosti spotrebiteľského úveru a ani konkrétne termíny splatnosti jednotlivých splátok a preto sa predmetný spotrebiteľský úver považuje za bezúročný a bez poplatkov v zmysle § 11 ods. 1 písm. a/, b/ zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu podpísania zmluvy. Zákonnému zneniu ustanovení § 9 ods. 2 písm. k/ a f/ zákona o spotrebiteľských úveroch a požiadavke jasnosti, zrozumiteľnosti a určiteľnosti, podľa názoru súdu, zodpovedá také určenie termínov, také určenie konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, ako aj termínov splatnosti jednotlivých splátok, ktoré

je vyjadrené konkrétnym dátumom, resp. uvedené ku akému konkrétnemu dňu v mesiaci je žalovaná povinná hradiť jednotlivé splátky dlžnej sumy. Zo zmluvy o pôžičke vyplývalo, že právny predchodca žalobcu poskytol žalovanej úver vo výške 2.000,- €. Keďže žalovaná zaplatila do podania žaloby sumu 890,94 € (13 x 62,38 € a 2 x 40,- €), má uhradiť titulom vrátenia dlžnej sumy zo zmluvy o pôžičke ešte sumu 1.109,06 €, na zaplataenie ktorej súd prvej inštancie žalovanú zaviazal a vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Žalovanú zaviazal aj na zaplataenie úroku z omeškania z dlžnej sumy vo výške 5,05 % ročne odo dňa uvedeného v žalobe, t.j. odo dňa 31.3.2015 do zaplataenia. Vychádzal pritom z toho, že listom zo dňa 25.3.2015 žalobca oznámil žalovanej okamžitú splatnosť úveru a úroky z omeškania si uplatnil od šiesteho dňa nasledujúceho po oznámení o vyhlásení okamžitej splatnosti. Oznámenie bolo zasielané obyčajnou listovou zásielkou a s odkazom na čl. 15.2 zmluvných podmienok, piatym dňom od podania sa zásielka považuje za doručení a nasledujúci deň sa dostala žalovaná s platením dlžnej sumy do omeškania.

1.3. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol tak, že žalobca má nárok na náhradu trov konania v rozsahu 22 %, keď jeho úspech predstavoval 61 %, neúspech 39 %, teda celkový čistý úspech bol v rozsahu 22 % (61 % - 39 %), ku ktorému výsledku súd dospel porovnaním predmetu sporu v časti istiny a vyhovujúcej, ako aj zamietajúcej, časti.

2.1. Proti rozsudku súdu prvej inštancie, jeho výroku, ktorým súd žalobu vo zvyšnej časti zamietol, ako aj výroku o trovách konania, podal včas odvolanie žalobca dôvodiac, že súd prvej inštancie dospel vykonaným dokazovaním k nesprávnemu záveru o bezúročnosti úveru. Právny názor súdu prvej inštancie, že úver je nutné považovať za bezúročný a bez poplatkov z dôvodu: a/ neuvedenia opisu tovaru a služby; b/ nerozloženia úverových splátok na jej jednotlivé zložky, t.j. splátku istiny, úrokov a poplatkov; c/ neuvedenia termínu konečnej splatnosti úveru; d/ nesprávne uvedenej RPMN; nie je správny a je v rozpore s čl. 10 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES ako právne záväzným aktom Európskeho spoločenstva, ktorý má v zmysle čl. 7 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky prednosť pred zákonom a zároveň aj v rozpore s právnym názorom vyjadreným v Rozsudku Súdneho dvora EÚ zo dňa 9.11.2016 v právnej veci C-42/15, Home Credit Slovakia, a.s. c/a Klára Bíróová, ktorým sú slovenské súdy viazané. Predmetný rozsudok ako case-law Súdneho dvora Európskej únie predstavuje primárny prameň európskeho práva v kategórii právne záväzné akty Európskych spoločenstiev a Európskej únie, ktoré podľa čl. 7 ods. 2 druhá veta Ústavy Slovenskej republiky majú prednosť pred zákonmi Slovenskej republiky. Vyššie uvedený rozsudok Súdneho dvora EÚ je tak právne záväzný aj pre všeobecné súdy Slovenskej republiky. Súd prvej inštancie bol povinný prihliadať pri svojom rozhodovaní prednostne na tento rozsudok, keďže má prednosť pred zákonom o spotrebiteľských úveroch. Súdny dvor EÚ v rozsudku zo dňa 3.2.1977, Benedetti/Munari 52-76 rozhodol, že cieľom rozsudku o prejudiciálnej otázke je vyriešiť právnu otázku, ktorá zaväzuje vnútroštátneho sudcu pokiaľ ide o výklad príslušných ustanovení aktov Spoločenstva. Neaplikovaním týchto základných princípov úniijného práva dospel súd prvej inštancie k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci. Podľa rozsudku Súdneho dvora EÚ zo dňa 9.11.2016 v právnej veci C-42/15, Home Credit Slovakia, a.s. c/ a Klára Bíróová by totiž členské štáty nemali ukladať zmluvným stranám povinnosti, ktoré smernica 2008/48/ES neupravuje. Podľa jej čl. 10 ods. 2 písm. i/ v spojení s písm. h/ zmluva o úvere na dobu určitú nemusí v čase jej uzatvorenia obsahovať presné určenie, aká časť splátky sa použije na splátku istiny a aká jej časť na bežné úroky a poplatky.

2.2. K neuvedeniu opisu tovaru alebo služby žalobca uviedol, že na základe ním predloženej úverovej zmluvy žalovaná čerpala bezúčelový úver, čo je zrejme aj z definície pojmu „pôžička“ použitého v úverovej zmluve, a to konkrétne v bode 2 čl. IX Zmluvných podmienok úverovej zmluvy. Nie je tak zrejme, aký ďalší údaj k úveru mal byť v zmluve uvedený pre naplnenie účelu splnenia litery zákona, konkrétne § 9 ods. 2 písm. h/ zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch.

2.3. Pokiaľ ide o rozloženie splátok v členení na istinu, úrok a poplatky ako náležitosť úverovej zmluvy odvolateľ uviedol, že toto predstavuje rozpor s požiadavkou stručnosti, prehľadnosti, určitosti a zrozumiteľnosti základných náležitostí úverovej zmluvy ako právneho úkonu. Súdny dvor Európskej únie v prejudiciálnom konaní C-42/2015 začatom na návrh Okresného súdu Dunajská Streda rozsudkom zo dňa 9.11.2016 rozhodol aj o práve členského štátu vnútroštátnou úpravou rozširovať obligatórne náležitosti úverovej zmluvy nad rámec Smernice 2008/48/ES ako aj jeho právo zákonom sankcionovať absenciu niektorej z náležitostí úverovej zmluvy tak, že úver je bezúročný a bez poplatkov. V prejudiciálnej otázke, týkajúcej sa určenia, aká časť každej jednotlivej splátky sa použije na splátku istiny a aká jej časť spláca bežné úroky a poplatky, priamo v zmluve, Súdny dvor EÚ rozhodol, že čl. 10 ods. 2 písm. h/ a i/ smernice stanovuje, že zmluva musí uvádzať iba výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa. Z čl. 10 ods. 2 písm. i/ a čl. 10 ods. 3 uvedenej smernice vyplýva,

že iba na žiadosť spotrebiteľa je veriteľ povinný bezplatne a kedykoľvek počas doby trvania zmluvy odovzdať mu výpis vo forme amortizačnej tabuľky. Vzhľadom na jasné znenie týchto ustanovení odvolateľ konštatoval, že Smernica 2008/48/ES nestanovuje povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere takýto výpis vo forme amortizačnej tabuľky. Pokiaľ ide o možnosť členských štátov stanoviť takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave, zdôraznil, že pokiaľ ide o zmluvy patriace do pôsobnosti Smernice 2008/48/ES, členské štáty by nemali ukladať zmluvným stranám povinnosti, ktoré táto smernica neupravuje, ak táto smernica obsahuje harmonizované ustanovenia v oblasti, do ktorej patria tieto povinnosti (pozri analogicky rozsudok z 12. júla 2012, SC Volksbank Románia, C#602/10, EU:C:2012:443, body 63 a 64). Na základe vyššie uvedeného sa má článok 10 ods. 2 písm. h/ a i/ Smernice 2008/48/ES vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú, stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami, nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia v spojení s čl. 22 ods. 1 tejto smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave. V prejudiciálnej otázke, či sa čl. 23 Smernice 2008/48/ES má vykladať tak, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v čl. 10 ods. 2 tejto Smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, Súdny dvor EÚ rozhodol, že voľba režimu sankcií je ponechaná na zváženie členského štátu, avšak ich tvrdosť musí byť primeraná závažnosti porušení, ktoré postihujú. Sankcia spočívajúca v strate nároku veriteľa na úroky a poplatky je primeraná v prípade, že zmluva o úvere neobsahuje najmä náležitosti ako je ročná percentuálna miera nákladov, počet a frekvenciu splátok, prípadne existenciu notárskych poplatkov a prípadne požadované záruky a poistenia tak, ako to upravuje čl. 10 ods. 2 Smernice, teda tie náležitosti zmluvy o úvere, ktorých neuvedenie môže spochybníť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Súdny dvor Európskej únie tak rozhodol, že ustanovenie § 4 ods. 2 písm. i/ zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (súčasný § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z.) je v rozpore so Smernicou 2008/48/ES, t.j. záväzným prameňom práva. Tiež vylúčil oprávnenosť sankcie straty nároku na úroky a poplatky v prípade, že úverová zmluva neobsahuje rozdelenie úverovej splátky na jej jednotlivé zložky, t.j. na časť istiny, časť úrokov a časť poplatkov, podľa vnútroštátneho práva, keďže nejde o obligatórnu náležitosť úverovej zmluvy v zmysle Smernice 2008/48/ES a tak ani o takú náležitosť, ktorej absencia by bola spôsobilá spochybníť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Z rozhodnutia Súdneho dvora EÚ C-42/2015 možno, podľa žalobcu, vyvodíť záver, že iba porušenie povinnosti veriteľa podstatným spôsobom môže byť sankcionované zánikom nároku veriteľa na úroky a poplatky. Právny predchodca žalobcu neporušil žiadne povinnosti, preto žalobcovi vznikol nárok aj na zaplatenie zmluvne dojednaných úrokov ako odplaty poskytnutého úveru. Žalobca poukázal aj na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ C-565/2012 zo dňa 27.3.2014, podľa ktorého tvrdosť sankcií pre veriteľa musí byť primeraná závažnosti jeho porušení, ako i na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ C-348/2014 zo dňa 9.7.2015, podľa ktorého čl. 4 Smernice č.87/102/EHS zo dňa 22.12.1986 (jedná sa o Smernicu, ktorá predchádzala Smernici 2008/48/ES) vyžaduje, aby dlžník pri uzavretí zmluvy o úvere poznal všetky okolnosti, ktoré môžu mať vplyv na rozsah jeho záväzku. Z uvedeného vyplýva, že ak nebude v zmluve uvedená náležitosť, ktorá nemôže mať vplyv na schopnosť dlžníka posúdiť rozsah jeho záväzku, nebude sankcia bezúročnosti a bezpoplatkovosti primeraná. Podporne odkázal na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 12 Co 284/2017, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 15 Co 225/2017, uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 16 Co 105/2017 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3 Cdo 146/2017 zo dňa 22.2.2018, ktorým je vyslovený právny názor súdu prvej inštancie prekonaný.

2.4. K uvedeniu termínu konečnej splatnosti úveru odvolateľ poukázal na to, že splnenie tejto zákonnej požiadavky uvedením mesiac + rok ukončenia úverového vzťahu, ako bolo v posudzovanom prípade „11/2018“, je dostatočne určité a zrozumiteľné, plne v súlade s platnými právnymi predpismi. Odkázal na vyhlášku Ministerstva financií Slovenskej republiky č. 620/2007 Z.z., ktorou sa ustanovuje vzor formulára o zmluvných podmienkach zmluvy o spotrebiteľskom úvere, konkrétne z jej prílohy v časti vysvetliviek 2C vyplýva: „Ak z predchádzajúcich údajov o počte a termínoch splátok ponúkaného spotrebiteľského úveru nie je zrejmá konečná splatnosť ponúkaného úveru, uvádza sa, do akého obdobia musí byť ponúkaný spotrebiteľský úver splatený. Uvádza sa buď konkrétny dátum, alebo dĺžka obdobia v dňoch, týždňoch, mesiacoch alebo rokoch, na ktoré je ponúkaný spotrebiteľský úver poskytovaný“. Splatnosť jednotlivých úverových splátok bola podľa čl. 6, bod 6.1., 6.2. a 6.3. zmluvných podmienok úverovej zmluvy stranami dohodnutá k 20. dňu v mesiaci, so splatnosťou prvej mesačnej splátky 20. dňa v mesiaci nasledujúceho po mesiaci, v ktorom došlo k uzavretiu úverovej zmluvy. Úverová zmluva bola uzavretá dňa 14.11.2013, splatnosť prvej úverovej splátky tak nastala 20.12.2013, konečná splatnosť úveru a doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere pri počte 60 mesačných splátok by tak za riadneho plnenia nastala dňa

20.11.2018. Z predloženej zmluvy o spotrebiteľskom úvere je preukázané dojednanie termínov splatnosti úverových splátok a to v čl. 6, bod 6.1., 6.2. a 6.3. zmluvných podmienok úverovej zmluvy. Žalovaný ako spotrebiteľ mal možnosť bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy a termíny splatnosti všetkých splátok za účelom splnenia povinností vyplývajúcich mu z úverovej zmluvy. Termín konečnej splatnosti úveru uvedený ako 11/2018 bez akýchkoľvek pochybností aj právne nevzdelanému priemernému spotrebiteľovi poskytuje relevantnú informáciu o tom, že úver bude musieť splácať do novembra 2018. V spojení s dojednaním splatnosti splátok k 20. dňu v mesiaci je termín konečnej splatnosti úveru stanovený bez potreby použitia akýchkoľvek zložitých matematických operácií. V prejudiciálnej otázke: Má sa čl. 10 ods. 2 písm. h/ smernice 2008/48 vykladať tak, že údaje vyžadované týmto ustanovením (konkrétne ‚frekvencia splátok‘), musí byť v zmluve individualizovaný na podmienky danej konkrétnej zmluvy [v princípe uvedením presných dátumov (deň, mesiac, rok) splatnosti jednotlivých splátok], alebo postačí, ak sú v zmluve obsiahnuté všeobecným odkazom na objektívne zistiteľné parametre, z ktorých je možné ich odvodiť (napríklad klauzulou „mesačné splátky sú splatné najneskôr do 15. dňa každého kalendárneho mesiaca“, „prvá splátka je splatná do jedného mesiaca od podpisu zmluvy a každá ďalšia splátka je splatná vždy po jednom mesiaci od splatnosti predošlej splátky“, alebo iným podobným spôsobom)? Súdny dvor EÚ rozhodol, že cieľ vyššie uvedeného ustanovenia je splnený, ak podmienky úverovej zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok. Za daných okolností sa má čl. 10 ods. 2 písm. h/ Smernice 2008/48/ES vykladať v tom zmysle, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť každej zo splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok.

2.5. Podľa odvolateľa nesprávne je zistenie súdu prvej inštancie o nesprávnosti číselných údajov v časti určenia výšky RPMN z dôvodu zhody s výškou úrokovej sadzby. Výška RPMN bola vypočítaná podľa záväzného vzorca podľa prílohy č. 2 k zákonu č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Ročnou percentuálnou mierou nákladov sa rozumejú celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom vyjadrené ako ročné percento z celkovej výšky spotrebiteľského úveru. Keďže jedinou odplatu úveru predstavuje zmluvne dojednaný úrok vo výške 32,00 % p.a., čo predstavuje celkový náklad spotrebiteľa spojený so spotrebiteľským úverom, logicky je tak RPMN zhodná s výškou úrokovej sadzby.

2.6. Žalobca odvolaciemu súdu navrhol, aby rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutej časti zmenil a žalovanú zaviazal povinnosťou zaplatiť mu sumu 713,17 € s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 713,17 € od 31.3.2015 do zaplatenia a žalobcovi priznal nárok náhradu trov konania v plnom rozsahu.

3. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu nevyjadřila.

4. Odvolací súd preskúmal vec súc pritom viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania [§ 379, § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku (zákon č. 160/2015 Z.z. účinný od 1.7.2016), ďalej len C.s.p.], túto prejednal bez nariadenia pojednávania, keďže neboli splnené zákonné podmienky pre jeho nariadenie (nebolo potrebné doplniť, resp. zopakovať dokazovanie, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem; § 385 ods. 1 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 29. júla 2020; o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu upovedomené zákonným spôsobom (§ 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 C.s.p.). Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým žalobu vo zvyšnej časti zamietol, potvrdil (§ 387 ods. 1, ods. 2, ods. 3 C.s.p.) a keďže sa stotožňuje s dôvodmi rozsudku ako správnymi, rozsudok odvolacieho súdu už ďalšie dôvody neobsahuje. Na zdôraznenie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd ale považuje za potrebné uviesť ešte nasledovné.

5. Ako vyplýva zo žaloby, žalobca sa predmetným žalobným návrhom domáhal voči žalovanej zaplatenia sumy vo výške 1.822,23 € a úroku z omeškania vo výške 5,05 % ročne z dlžnej sumy od 31.3.2015 do zaplatenia ako aj trov konania, a to z dôvodu porušenia zmluvných povinností, vyplývajúcich zo zmluvy o pôžičke, žalovanou. Keďže v prejednávanom prípade išlo o spor vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy, súd prvej inštancie sa zaoberal aj tým, či zmluva o úvere v prejednávanom prípade obsahuje všetky náležitosti podľa zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Dospel k negatívnemu záveru, preto považoval úver za bezúročný a bez poplatkov a žalovanú zaviazal na zaplatenie sumy 1.109,06 € ako rozdielu medzi sumou poskytnutej pôžičky vo výške 2.000,- € a sumou splatenou žalovanou titulom splátok celkom vo výške 890,94 €, ako aj na zaplatenie úroku z omeškania.

6.1. Odvolací súd sa stotožňuje so závermi súdu prvej inštancie o tom, že posudzovaná zmluva má povahu spotrebiteľskej zmluvy podľa § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, ako aj že ide o zmluvu o spotrebiteľskom úvere podľa § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, pričom právny predchodca žalobcu vystupoval v postavení dodávateľa a žalovaná v postavení spotrebiteľa. Tieto skutočnosti nespochybňoval ani samotný žalobca.

6.2. Odvolací súd sa stotožňuje aj so záverom súdu prvej inštancie, podľa ktorého zmluva o pôžičke (č.l. 7 a nasl. spisu), z ktorej plnenie povinností je predmetom sporu, nespĺňa zákonnú náležitosť uvedenú v § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Ako vyplýva z doslovného znenia predmetného ustanovenia, povinnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere je (okrem iného) termín konečnej splatnosti úveru. Pojem termín z jazykového hľadiska predstavuje presne určený (alebo prinajmenšom presne určiteľný) časový okamih, kedy nastane určitá skutočnosť. Pokiaľ zákon používa pojem „termín“, znamená to teda, že zákonodarca mal na mysli presne určený alebo určiteľný čas. Zákonnej požiadavke na uvedenie termínu konečnej splatnosti úveru najlepšie zodpovedá jeho vymedzenie presným dátumom, t.j. uvedením dňa, mesiaca a roku konečnej splatnosti úveru. Akceptovateľné, hoci nie optimálne, je i vymedzenie konečnej splatnosti úveru určitým, presne ohraničeným časovým úsekom, napríklad 12 mesiacov alebo jeden rok odo dňa splatnosti prvej splátky a pod. Zákonnej požiadavke na obsiahnutie termínu konečnej splatnosti úveru v zmluve o spotrebiteľskom úvere ale nezodpovedá jej vymedzenie prostredníctvom určitého dlhšieho časového úseku či obdobia, hoci aj ohraničeného na jeho začiatku a konci. Pokiaľ právny predchodca žalobcu v zmluve uviedol, že konečná splatnosť úveru nastane v mesiaci november 2018, takéto vymedzenie nie je dostatočne presné. Gramatický význam takto určeného času nezodpovedá pojmu termín, keďže nejde o konkrétny časový okamih, ktorý by bol určiteľný s presnosťou dostatočnou na naplnenie zmyslu zákona (v tomto prípade s presnosťou na konkrétny deň). Vymedzenie termínu splatnosti ako november 2018 znamená, že úver môže byť splatný kedykoľvek medzi prvým a posledným dňom mesiaca november 2018. Takto široko určený termín splatnosti nezodpovedá účelu právnej normy obsiahnutej v § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a nie je pre priemerného spotrebiteľa zrozumiteľný. Systematickým výkladom zmluvy o pôžičke možno dospieť ku konkrétnemu dňu splatnosti úveru, a to zohľadňujúc nielen čl. V. zmluvy s iba nahrubo vymedzeným časom „11/2018“, ale aj bod 6.2 čl. IX. zmluvy označeného ako Zmluvné podmienky, podľa ktorého sú splátky splatné do 20. dňa v príslušnom kalendárnom mesiaci, pokiaľ nie je v splátkovom kalendári a/alebo v Zmluve stanovené inak. Ustanovenie § 9 ods. 2 písm. f) citovaného zákona však nemožno vykladať tak, že stačí, ak sa k termínu konečnej splatnosti úveru dá dospieť výkladom (iných) zmluvných ustanovení. Tento termín musí byť jasne a presne vymedzený na jednom mieste v zmluve - v jednom z jej ustanovení a musí byť vyjadrený jednoznačným a pre spotrebiteľa pochopiteľným spôsobom s presnosťou na konkrétny deň, čo v posudzovanej zmluve splnené nebolo. Je úplne neprípustné takúto podstatnú náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere upraviť v iných častiach zmluvnej dokumentácie. Hoci sa takéto striktný výklad môže zdánlivo javiť ako prílišný formalizmus, odvolací súd je toho názoru, že akékoľvek normy spotrebiteľského práva je potrebné vykladať vždy v prospech spotrebiteľa a vo vzťahu k dodávateľovi a jeho povinnostiam je potrebné dbať na ich mimoriadne dôsledné plnenie. Pokiaľ zákon vyžaduje uvedenie termínu, nie je možné za dodržanie zákona považovať uvedenie určitého dlhšieho časového úseku. Odvolateľ sa, v súvislosti s uvedením termínu konečnej splatnosti úveru, odvolával na vyhlášku Ministerstva financií Slovenskej republiky č. 620/2007 Z.z., ktorou sa ustanovuje vzor formulára o zmluvných podmienkach zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Odvolací súd poukazuje na to, že citovaná vyhláška bola zrušená zákonom č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch dňa 11.6.2010, pričom zmluva o pôžičke v prejednávacom prípade bola uzatvorená až dňa 14.11.2013, teda po zrušení uvedenej vyhlášky. Uvedenú námietku odvolateľa odvolací súd, vzhľadom na vyššie uvedené, považoval za nedôvodnú.

6.3. Rozsiahlu časť odvolania žalobca venoval námietke, týkajúcej sa rozloženia splátok úveru v členení na istinu, úrok a poplatky ako náležitosť úverovej zmluvy s odkazom na Smernicu 2008/48/ES ako aj rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie. Odvolací súd považuje za potrebné poukázať na to, že súd prvej inštancie nedospel k záveru, že v zmluve o pôžičke, ktorej sa predmetný spor týka, absentuje táto náležitosť, teda rozčlenenie splátky úveru na istinu, úrok a poplatky. Súd prvej inštancie konštatoval, že v zmluve o pôžičke v prejednávacom prípade absentuje termín splátok, istiny, úrokov a iných poplatkov spotrebiteľského úveru podľa § 9 ods. 2 písm. k) citovaného zákona. Z predloženého spisu odvolací súd zistil, že zmluva o pôžičke, uzatvorená medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou dňa 14.11.2013, v čl. V. označenom ako „Pôžička“ obsahuje základné údaje o pôžičke, a to typ pôžičky: SLPO QFD - najľahšia; pôžička: 2.000,- €; splátka s poistením: 62,38 €; sadzba poistenia: 0,00 %; RPMN: 32 %; celkové náklady spotrebiteľa: 1.742,8 €; splátka: 62,38 €; mesačná výška poistenia: 0,00

€; fixná ročná úroková sadzba: 32,00 %; termín konečnej splatnosti: 11/2018; celková čiastka: 3.742,80 €; počet splátok: 60; priemerná hodnota RPMN: 20,83 %. Termín splátky istiny, úrokov a iných poplatkov však v tomto článku zmluvy uvedený nie je. Tento vyplýva iba z vyššie spomenutého bodu 6.2 čl. IX zmluvy označeného ako Zmluvné podmienky, kde bol určený ako do 20. dňa v príslušnom kalendárnom mesiaci, pokiaľ v Splátkovom kalendári a/alebo v Zmluve nie je stanovené inak. Odvolací súd aj na tomto mieste musí zopakovať, že povinné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, upravené § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch nepostačuje uviesť v pre spotrebiteľa neprehľadných Zmluvných podmienkach, ktoré tvoria síce súčasť zmluvy, avšak spôsobujú jej zmätočnosť, pokiaľ nie sú uvedené jednoznačne, pre spotrebiteľa v zrozumiteľnej forme a na jednom mieste v zmluve. Pokiaľ sú Zmluvné podmienky uvedené v čl. IX súčasťou zmluvy, pôsobi zmätočne aj to, ak v bode 6.2 týchto podmienok je uvedený termín splatnosti splátky do 20. dňa v príslušnom kalendárnom mesiaci, pokiaľ v splátkovom kalendári alebo zmluve nie je uvedené inak, keďže nie je zrejmé, aká zmluva sa má na myslí, ak sú Zmluvné podmienky súčasťou zmluvy o pôžičke. Správny bol tak záver súdu prvej inštancie, že v zmluve o pôžičke absentuje aj termín splátok istiny, úrokov a iných poplatkov ako náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. k/ citovaného zákona.

6.4. Odvolací súd sa stotožnil s námietkou odvolateľa, týkajúcou sa opisu tovaru alebo služby ako náležitosti spotrebiteľskej zmluvy podľa § 9 ods. 2 písm. h/ zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, keďže v prejednávanom prípade nebol žalovanej poskytnutý spotrebiteľský úver vo forme odloženej platby za tovar alebo poskytnutú službu ani viazaný spotrebiteľský úver.

6.5. Pokiaľ ide o údaj o RPMN, uvedený v zmluve o pôžičke, odvolací súd nezistil pochybenie. Z prepočtu RPMN prostredníctvom interaktívnej kalkulačky na internetovej stránke www.fininfo.sk/sk/kalkulacky/kalkulacka-rpmn odvolací súd zistil jej výšku, a to 31,20 %, a preto ak právny predchodca žalobcu uviedol v zmluve údaj 32 %, nejde o nesprávne uvedený údaj o RPMN v neprospech spotrebiteľa. Súd prvej inštancie svoje zistenie o nesprávne uvedenej RPMN nekonkretizoval, iba uviedol, že údaj pôsobil zmätočne, keďže bol totožný s ročnou úrokovou sadzbou, neuviedol, aká mala byť, podľa jeho názoru, správna RPMN.

6.6. Napriek dôvodnosti odvolacích námietok odvolateľa, uvedených v bodoch 6.4. a 6.5. odôvodnenia tohto rozhodnutia zostáva nepochybným, že zmluva o pôžičke, uzatvorená medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou dňa 14.11.2013 nespĺňala náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. f/ a k/ zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, a to termín konečnej splatnosti úveru a termín splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, správny bol preto záver súdu prvej inštancie, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov podľa § 11 ods. 1 písm. b/ citovaného zákona. Pokiaľ ide o výpočet sumy, na ktorej zaplatenie súd prvej inštancie žalovanú, vzhľadom na celkovú sumu jej splátok úveru, ako aj úrok z omeškania, zaviazal, tieto neboli predmetom odvolacích námietok odvolateľa. Odvolací súd pre úplnosť uvádza, že aj v tomto smere považuje závery súdu prvej inštancie za správne.

7. Žalobca napadol odvolaním aj výrok rozsudku súdu prvej inštancie o trovách konania. Odvolací súd tento zmenil tak, že úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 22 %, keďže súd prvej inštancie pri rozhodovaní o trovách konania nepostupoval dôsledne podľa právnej úpravy obsiahnutej v ustanovení § 262 ods. 1 C.s.p. Podľa uvedeného ustanovenia súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí, rozhodne najprv o nároku na náhradu trov konania a až po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, rozhodne o výške náhrady trov konania (§ 262 ods. 2 C.s.p.). Výrok rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým tento priznal žalobcovi proti žalovanej náhradu trov konania v rozsahu 22 % tak nebol v súlade s uvedenou právnou úpravou. Pokiaľ ide o rozsah nároku žalobcu na náhradu trov konania, tento súd prvej inštancie, vzhľadom na pomer úspechu strán sporu, určil správne, svoje rozhodnutie o náhrade trov konania ako aj výpočet náležite odôvodnil.

8. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1, § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. Žalovanej, ktorá mala v odvolacom konaní plný úspech, priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. V zmysle § 262 ods. 2 C.s.p. o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

9. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1.5.2011; § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou

organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).